

L'amor atrapat en la relativitat

Un relat de: [Berta Casas i Sorribes](#)

D'històries d'amor n'hi ha hagut sempre, en totes les seves formes, textures, mesures i per a tots els gustos. Aquesta en serà, doncs, una més; la història d'en Pere i de la Rosalia.

–T'esperaré –li havia dit ella, vestida amb uns pantalons de color verd pistatxo i una samarreta de tirants blanca, en el moment en què en Pere pujava al camió interestel·lar amb només una motxilla vermella descolorida i amb un pedaç que ell mateix havia cosit per arranjar un forat –.El temps passa ràpid, nena, no ens n'adonarem i tornarem a llevar-nos l'un al costat de l'altre –.La va agafar per la cintura amb una mà i amb l'altre va acostar-li la cara a la seva i li va fer un petó, es va girar i va pujar al camió, va seure al seient del conductor i, des de dins, li va fer un cop de cap, va engegar el motor i va començar a enfilarse cel enllà.

Va anar passant el temps i la Rosalia es va cansar d'esperar. Va refer la seva vida al costat d'en Paco, aquell noi rosset d'ulls blaus, més aviat afeminat, però que se l'estimava. No van tenir fills, però van anar compartint petits moments que feien la vida més bonica, fins el fatídic dia en què en Paco va morir enrampat fent ús d'un estri prou pràctic que pertanyia a la Josefina i que s'estava carregant, i que ell no havia desendollat prèviament; suposem que va experimentar plaer abans de morir.

Abans, durant i després de la història amb en Paco, la Josefina no havia deixat passar ni un sol dia sense pensar en el seu Pere; tan lluny dels seus ulls... era inexplicable que el foc encara no hagués deixat lloc a les cendres o, si més no, a les brases.

Un dia, mentre regava les hortènsies, va veure a la llunyania com la figura d'un home jove, s'acostava cap a casa seva. –En Pere? El mal parit! Quina crema es deu haver posat per conservar-se tan bé? –va pensar. Quan el va tenir just al davant va evidenciar que a aquell nivell del joc l'home que tenia al davant podia ser el seu fill. –No m'has esperat. –va retreure-li en Pere. –Que no t'he esperat? –va replicar la Rosalia. –Fa 20 anys que vas marxar.

I, amb cara de pòquer i recol·locant-se els pantalons a nivell de l'entreuix per poder pensar millor, en Pere va intentar trobar una explicació breu i, dintre del que cap, simple d'aquell fenomen. –Clar, ara ho entenc! El temps no és absolut, Rosalia, ja ho deia el meu rebesavi Albert, aquell que era físic i que tothom el tractava d'il·luminat, sinó que transcorre de manera diferent per a observadors situats en diferents sistemes de referència. Jo he viatjat a través de l'espai a una velocitat propera a la velocitat de la llum, provocant una dilatació del meu temps, de manera que el meu temps ha relentit, així com els meus processos vitals, per això no he envellit. –Va explicar en Pere.

Aquella revelació va fer pensar la Rosalia –això vol dir que si jo ara agafo i condueixo aquest trasto durant, per mi uns tres mesets, podríem tornar a tenir tots dos la mateixa edat?

–T'hi atreviries?

–M'esperaries?

–Una vida, si calgués, Rosalia.

Qui empenia el viatge aquella vegada era la Rosalia. Amb els seus 50 anys ben repicats i les compilacions senceres de Paco Pil, Nino Bravo i Georgie Dann per amenitzar el viatge, va enfilarse al camió i, tal i com ho havia fet en Pere una pila d'anys abans, va fer un cop de cap a mode de salutació i va marxar.

A la tornada en Pere l'esperava, tot va ser molt bonic, havia organitzat una festa de pijames amb els amics i amigues de la Rosalia quan estava a la facultat; grans taules parades amb estovalles roses plenes de safates amb cup cakes decorats amb motius florals omplien el jardí. En Pere, a cau d'orella li va dir –Ara ja podrem fer el tros de camí que ens queda l'un al costat de l'altre i envellir junts.